

Па литнало високо
 на широко,
 къмъ птичкитѣ другарки пѣстроноги
 да се примоли,
 да имъ поиска съ обичъ, отъ сърце,
 по шарено перце.
 А тѣ, добрички, нали го видѣли
 такова бедно, веднага му дали
 най-хубавитѣ си перца зелени,
 най-скжпитѣ си огнено-червени.
 Нагиздило се весело врабчето
 и кацнало напето
 между пѣвци известни
 да пѣе пѣсни —
 да се надува като райска птичка
 въ една горичка.
 И както Господъ далъ, зачуруликало,
 задумало, завикало:
 „Отъ днесъ нататѣкъ азъ ще бжда царъ,
 на горскитѣ усои господаръ,
 а вази назначавамъ голѣмци,
 защото сте пѣвци,
 добри, послушни
 и много добродушни.
 Ала едно желая: Тукъ глупци
 не искамъ да се ширятъ,
 ни да свирятъ,
 а да чичикатъ беднитѣ врабци.
 Отъ днесъ нататѣкъ тукъ, отъ тоя тронъ,
 което кажа вече е законъ“.
 Но ето изведнѣжъ,
 заплиска дѣждъ
 и чудната премѣна на врабчето,
 потоци я отвлѣкоха въ полето.
 А то само остана всрѣдъ листака,
 опомни се и съ капкитѣ заплака.

Й. Стубель.

